

Tăriceanu îi amenință cu scrisori pe Iohannis și Dăncilă

Criza politică, faza cu epistole

Călin Popescu Tăriceanu a declarat că va trimite scrisori către Viorica Dăncilă și Klaus Iohannis, în cazul în care premierul va numi în Guvern miniștri de la ALDE. Liderul formațiunii a precizat că șeful statului îi va spune să nu semneze decretul.

„Astăzi (miercuri - n.r.) dacă acest zvon se va confirma, dacă va apărea un anunț cu privire la numirea unor persoane în calitate în ghilimele de membri ALDE o voi notifica public pe doamna Dăncilă printr-o scrisoare deschisă că a încălcat prevederile constituționale și faptul că nu respectă decizia pe care noi am luat-o de a ieși de la guvernare. Îl voi înștiința și pe președinte să nu semneze decretul de numire, având în vedere că noi am luat decizia de a ieși de la guvernare și ar încălca prevederile constituționale ale articolului 85”, a afirmat Călin Popescu Tăriceanu, miercuri, la Parlament.

Liderul ALDE a adăugat că tentativ PSD de a racola oameni din partidul pe care îl conduce și de a le da funcții în Guvern denotă felul în care premierul alege să nu respecte regulile democratice.

„Încercarea PSD denotă stilul pe care îl înțelege doamna Dăncilă să îl practice și care

este unul care nu intră în nici un fel de normă democratică a regulilor democratice pentru că în fond dacă e să ne gândim simplu de tot și miniștrii care fac parte în Guvern și reprezentarea în Parlament este ca urmare a votului cetățenilor, ea nu poate să sară peste aceste lucruri și să încerce să facă așa un fel de echipă încropită în care ea crede că este reprezentat un partid, care a decis să iasă de la guvernarea numai pentru a încerca să evite votul în Parlament cum ar trebui dat în cazul în care se schimbă compoziția politică a Guvernului”, a explicat Tăriceanu.

El a mai spus că șeful Executivului nu poate continua cu astfel de artificii, pentru că prevederile constituționale sunt foarte clare.

„Doamna Dăncilă nu poate să funcționeze în continuare cu aceste artificii, în cazul articolului 85 din Constituție vorbește foarte clar despre acest lucru. Președintele poate să numească miniștri, numai în condițiile în care la o schimbare a structurii politice există un vot de încredere prealabil în Parlament. Doamna Dăncilă încearcă din răspuțeri tot felul de formule care sunt de lumea a treia, de țară de lumea a treia ca să evite acest vot în Parlament”, a conchis președintele ALDE.

Reacția vine în contextul în care lideri ai PSD au purtat negocieri cu trei membri ai ALDE, Marian Cucșa, Ștefan-Alexandru Băișanu și Ionuț Sibinescu pentru a intra în Guvern și a prelua portofoliile rămase vacante după demisia celor trei miniștri ai ALDE.

Meleșanu, exclus

Liderul ALDE a anunțat în plenul Senatului că Teodor Meleșanu nu mai este membru al acestui partid, grupul senatorial se desființează și „se configurează” un grup mixt.

„Urmare a alegerii domnului Meleșanu în funcția de președinte al Senatului, în baza deciziei statutare din forurile ALDE, domnul Meleșanu își pierde de drept calitatea de membru ALDE și membru în grupul senatorial. Am făcut o

adresă pe care am depus-o la biroul președintelui”, a afirmat ieri, în plen, Tăriceanu. El a adăugat că grupul ALDE se desființează pentru că nu mai are șapte membri care au fost aleși pe lista aceluiași partid.

„Vă rog să luați act de prevederea regulamentară și să luăm act oficial de desființarea grupului ALDE prin eliminarea domnului Meleșanu. Vă anunț că voi depune o notificare la biroul președintelui Senatului. Va trebui să luați act și de acest lucru. În momentul de față trebuie să atrag atenția că trebuie reconfigurat Biroul permanent, întrucât domnul Meleșanu nu are calitatea de membru ALDE și dumneavoastră l-ați ales și ați vrut să-l pontăți ca membru ALDE. Vor trebui recalculați coeficienții și funcțiile care trebuie alocate fiecărui grup”, a afirmat el. ■

Crimele de la Caracal Legiștii reconstituie corpul Alexandrei

Legiștii reconstituie corpul Alexandrei Măceșanu în baza oaselor găsite în butoiul din curtea lui Gheorghe Dincă din Caracal.

Practic, fiecare fragment osos va fi reconstruit și se verifică dacă, în lipsa aceluia fragment osos, Alexandra ar mai putea fi în viață, au declarat surse din anchetă.

Nu va fi reconstituit întreg corpul, spun sursele citate, ci, de exemplu, dacă un fragment osos era din tibia, osul reconstituit va fi tibia. Dacă, însă, se constată că unul dintre fragmentele osoase găsite face parte din craniu, atunci se va reconstitui craniul.

Practic, legiștii din cadrul INML sunt puși de anchetatori să reconstituie toate fragmentele osoase din care provin probele din butoiul din curtea casei lui Gheorghe Dincă și să verifice dacă Alexandra ar fi putut trăi fără fragmentul osos reconstituit.

Familia Măceșanu a luat oricum decizia de a cere o altă expertiză în străinătate, pentru a se stabili dacă din fragmentele osoase găsite se poate reconstitui corpul Alexandrei.

„O să trimitem în străinătate nu doar pentru expertiză, pentru a stabili dacă ADN-ul pe care dânsii l-au constatat este real, ci și o expertiză care să stabilească dacă se poate reconstitui corpul Alexandrei. Există astfel de experți pe lumea asta. Nu știu cum de România nu are. Eu am găsit în afară”, a mai afirmat unchiul Alexandrei Măceșanu. ■

Pledoarie pentru dialog și toleranță

Urmare din pagina 1

În aceeași ordine logică, gânditorul francez Maurice Duverger îndemna la „dialog și toleranță, prin respectarea fiecăruia de a-și exprima liber opiniile”, căci spunea el mai departe, „democrația nu înseamnă debandadă, ci libertatea de a te disciplina tu însuși”.

Câtă actualitate au aceste idei în România de astăzi! Dar câți se apleacă oare, asupra lor, în această lume a interdependențelor? Mai asistăm încă, din păcate, la defulări de tot felul, unii considerându-se deținătorii adevărului absolut, sfidând normalitatea.

Recunoscând necesitatea dialogului social, inclusiv între partide, socotim că cel ce este abilitat să poarte discuții trebuie să respecte cu strictețe principiile generale care guvernează acest dialog. Căci cel ce îmbracă straiul obștesc, se impune să uite de propria lui persoană. De aceea, el trebuie să fie bine pregătit și documentat. Un emisar bun este tot atât de important pentru o cauză, ca un luptător încercat pe câmpul de luptă. Cel investit să poarte dialog se impune să fie pătruns de idealul în care crede și să aibă puterea de a stărni interesul partenerului de discuție pentru convingerile sale.

În același timp, ținuta morală și sufletească înaltă trebuie să fie însoțitoare permanentă. Partenerul de dialog se impune să fie conciliant și răbdător, dar și exigent. Cel ce răbdă nu poate fi înfrânt cu ușurință, dimpotrivă, victoria va fi de partea lui. Să nu uităm dictonul după care „răbdarea este o floare ce nu crește în grădina oricui”. În același timp, nu este niciun secret să spunem că în dialog avem nevoie să învățăm chiar și din incisivitatea partenerului. Dar în anumite limite, căci această incisivitate

poate degrada în necuviință, așa cum se întâmplă în ultimii ani, în viața social-politică din țara noastră. La rândul ei, paradoxal, această necuviință exacerbată naște teamă, neliniște, agitație, răbufniri din partea unor segmente ale populației. Se mizează probabil pe faptul că toate acestea la un loc, alternate cu promisiuni de tot felul, de cele mai multe ori nefondate sau ilogice pot da rezultate neașteptate. Poate fi și asta o filosofie a gândirii social-politice din zilele noastre până la cele mai înalte niveluri.

Abordând problematica incisivității într-un dialog, credem că nu este chiar necesar să răspundem cu aceeași monedă, deși trebuie spus că nici bunul simț exagerat nu dă rezultate. Oricâte sfaturi am da, nu-l putem învăța pe om să se comporte civilizată. Reușita în asemenea situații rezidă mai degrabă în fermitatea și dezinvoltura cu care oferim răspunsuri când o cere situația, ele putând fi chiar zeflemiste (scuze pentru expresie). Până la urmă, vorbele frumoase nu țin de foame. A fi și puțin „fanatic” în susținerea unei idei de adevăr și dreptate bine argumentate, credem că nu-i nici un păcat. Așadar, este preferabil să spunem adevărul pe față, așa cum este el, decât să se mintă cu meșteșug, deși multe adevăruri se spun chiar și în glumă și au același efect.

Asistăm în prezent la prea multe tactici de acuzare în dialogul ce-l purtăm, ceea ce ne pune mereu în postura de a fi mereu într-o poziție de apărare. Judecând puțin tactica partenerului de dialog, se pare că până la urmă este mai ușor să stai la pândă, să nu te implici în rezolvarea problemelor promise dificile cu care se confundă cetatea, iar în momentul oportun, ales cu migală, să ataci cu hotărâre. Această tactică se pare că dă

roade până la cele mai înalte niveluri dar oricum nu pe termen lung. Avem de-a face cu ceea ce se cheamă campanie permanentă asistând la acuze grave pe orice temă minoră reală sau inventată. Activitatea unora se rezumă la fel de fel de întâlniri în țară și străinătate, plâng și deplâng situația „jalnică, disperată, dezastruoasă, moștenită” etc. în care a ajuns țara, fără a pune un deget la zidirea ei. Bine spunea cineva că cel ce nu face nimic, învață să facă rău.

Mai departe. Într-un dialog trebuie să știm să detestăm vanitatea și ambiția neargumentată sau chiar ridicolă a unor parteneri. Cel ce are menirea să reprezinte un partid, în relațiile cu alte partide, trebuie să fie înzestrat cu temperament echilibrat și puternic, pătruns de o vocație autentică a demnității permanente și a lucidității.

Desigur, într-un dialog se pot face și concesii de moment sau chiar pe termen lung. Dar niciodată nu vom acorda concesii de principiu care încalcă identitatea și obiectivele fundamentale ale partidului. Orice compromis trebuie să fie în deplină concordanță cu conștiința datoriei de partid. Se cunoaște că, în sinea lui, compromisul nu este de lepădat, deși trebuie menționat că sensul pe care-l îmbracă uneori poate fi dăunător. De aceea, compromisul trebuie dublat de prudență, căci graba, ca și mânia de altfel, sunt contrare unui dialog autentic, civilizată și eficient. Practica multor echipe guvernamentale a demonstrat că avem datoria să fim mereu prudenți în orice act. S-a instalat la noi, din păcate, o suspiciune permanentă, ca să nu folosim o expresie mai dură, care aduce mult rău țării. Ca rațiune practică, fondată pe nevoia de prevedere, prudența aduce uneori foloase mai mari de-

cât lupta deschisă, oarbă chiar, dacă ea este un fel de boală a acestei rațiuni practice. Nu în zadar se spune că „prudența este mama înțelepciunii”.

Ca ideal și misiune a oamenilor politici, dialogul trebuie să aibă atracție și valoare cu totul aparte, atribuindu-i și alte însușiri cum ar fi: cultură generală aleasă, politețe, abordare metodică a chestiunilor invocate, puterea judecății limpezi, flexibilitatea asociată cu consecvență, putere de adaptare, tact, temperament, stăpânire de sine, rezistență fizică și nu în ultimul rând, respect mutual. Să nu uităm că în orice relație respectul și încrederea reciprocă este o sursă a succesului.

În general, relațiile dintre partide sunt o realitate a vremurilor de astăzi. Și dacă este așa, promovarea lor ca stil și metode de muncă, trebuie să fie consemnate în strategii, programe politice, oferte electorale, și, nicidecum invective. Unele comportamente recente ale unor politicieni sunt exemple în acest sens.

În fine, pe un plan mai larg, miza succesului României integrate în structurile Uniunii Europene este prea mare pentru a aborda orice viitor dialog într-o manieră civilizată, reală și constructivă în fața noilor probleme cu care se confruntă statele naționale: suveranitate, independență, unitate și indivizibilitate, așa cum se consemnează în legea supremă a țării, Constituția României. A venit momentul ca țara noastră să învețe din ultimele evenimente care s-au petrecut în Europa - Brexit și Turcia - căci numai așa vom îndrăzni să credem în România. ■